

GLENBITEEN

nr 3 2018

SAIGIT

The Swedish Association of the Irish Glen of Imaal Terrier

STYRELSE 2018

ORDFÖRANDE

Lars Adeheimer
070 741 9480

Hunneberga 1702, 241 64 Harlösa
lars@adeheimer.se

VICE ORDFÖRANDE

Karl Smedstad
0733 664 916

Spjälkövägen 1B, 372 97 Ronneby
karlsmestad@hotmail.com

KASSÖR

Ingrid Wennerhag
070 712 7307

Lilla Mölleröd 1615, 282 65 Bjärnum
kassor@saigit.se

SEKRETERARE

Karl Smedstad
0733 664 916

Spjälkövägen 1B, 372 97 Ronneby
sekreterare.saigit@gmail.com

STYRELSELEDAMOT

Magnus Olsson
070 866 0845

Nordvära 24, 432 65 Väröbacka
libbos24@hotmail.com

STYRELSELEDAMOT

Helen Eriksson
070 299 8387

Filarvägen 9, 176 71 Järfälla
skattungen@yahoo.se

SUPPLEANT

Annica Bladh-Jakobsson
076 628 4649

Sandviksvägen 1, 618 34 Kolmården
annica_morris@hotmail.com

SUPPLEANT

Vakant

AVELSRÅD

Annette Andersson
Annica Bladh-Jakobsson

annette@adeheimer.se
annica_morris@hotmail.com

GLENBITEN

Pernilla Ulfvengren
Ylva Meyer

pernilla.ulfvengren@gmail.com; glenbiten@saigit.se
feradachkundry@yahoo.se

Tryck/bearbetning:

Tryckcentrum i Blekinge AB, Karlskrona

MEDLEMSAVGIFTER (gäller ett år från inbetalningsdatum)

Medlemsavgift: 250:-
Familjemedlem: 100:-

Utlandsmedlem: 270:-
Skänkt avgift (för uppfödare) 100:-

Bankgiro 124-4946

Swish 123 681 1962

Välkommen till nr 3 år 2018!

Den 15:e årgången!

Sid 4	Ledaren
Sid 6-7	Agility Glen
Sid 8-9	Gwendolyn och Emeth
Sid 11	Hälsoenkäten
Sid 12-13	Terrier-SM i viltspår
Sid 14-15	Ställning i årets Glen
Sid 16-17	Drama i fårhagen!
Sid 20-21	SAIGIT styrelsemöte

Ledare

Sitter ner och försöker få ihop en ledare innan redaktören får nervsammanbrott av att jag är sen.

Vi har precis haft ett styrelsemöte i Jönköping där alla utom 2 stycken närvarade. Det var många intressanta ämnen som togs upp. Bland annat en liggare där alla fattade beslut skrivs ner. Detta för att man enkelt skall kunna se vad som bestämts och när. Besluten gäller ju tillsvidare.

Ekonomi ser bra ut och kassan håller sig stabil.

Medlemmar som vill gå på några kurser, kan få OK av klubbstyrelsen, men får betala kostnaden själv. Undantaget är när en kurs kan leda till att vi själva får fram instruktörer som kan arbeta med våra egna medlemmar. Först ut blir viltspår, där vi undersöker möjligheterna att utbilda en egen instruktör. Annica Bladh-Jacobsson är på förslag eftersom hon redan är godkänd instruktör hos Brukshundsklubben.

Vi kom fram till att ingen ekonomisk ersättning skall utgå till ledamöter om annat ej beslutats före mötet.

Tidningen skall tills vidare bestå av helst max. 36 sidor, portokostnaden är då vad vi arbetar med idag. För att få billigare porto måste vi ner på ca 18-20 sidor.

Vi skall aktivera oss i information om kostnadseffektivare veterinärvård. Kontakta oss i styrelsen om Du har tips om bra veterinär till humana priser.

Tyvärr har vi problem med aktivitetsombud. Vi är en liten klubb så att även små sammankomster gynnar rasen och både hundar och medlemmar. Värst är situationen i Norrland, så snälla Ni som kan hjälpa till hör av Er.

Medlemsavgifter kommer att debiteras varje kvartal istället för varje månad, med samma årsbelopp som hittills. På detta sätt undviker vi extra kostnader för utskick av avier då de kan skickas med Glenbiten.

DNA tester är ett problem då laboratorierna ej kan prestera tillförlitliga dokument för att bli godkända. I samtal med SKK:s VD Ulf Uddman framkom att Kennelklubben gärna ser att vi samarbetar över gränserna och även går så långt som till USA.

Jag var på världsutställningen i Amsterdam. Det var 45 anmälda Glenar, dock var det bara Annette och jag samt Annica som kom från Sverige. Finländarna var desto fler och framgångsrika i ringen.

Bästa sommarhälsningar från

Er ordförande, Lars

Glenshoppen!

Färgglatt armband

med texten:

Irish Glen of Imaal

120:-

Vindflöjel 850:

Brevställ

230:-

Bildekal120:-

Blockhållare

250:-

Bil-list till registreringsskylten 90:-

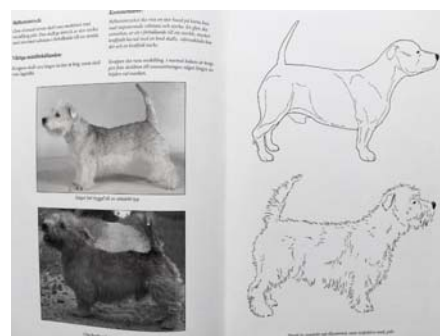
Köksrullehållare

TRIMKOMPENDIUM
FOR
IRISH GLEN OF IMAAL TERRIER

Trimkompendium

100:-

Raskompendium

150:-

Priserna är exkl. frakt!

Se även "Glenshoppen" på hemsidan

Beställ via: glenshoppen@saigit.se

Ansvarig Annica Bladh-Jakobsson

tel 0766 28 46 49

På kurs med Corgi-Kurt & Agility-Glen

Det låter kanske konstigt men det är på grund av en corgi som heter Kurt som glennen Glen numera klarar en lätt agilitybana.

Allt började i kön hos veterinären i vintras för den årliga vaccinationen. Där satt Kurt, en tvåårig corgi, med sin matte. Corgis är ju på sitt eget vis lika säregna i utseende och sätt som en glen. Jätte korta ben, lång stark rygg, djup bröstorg, stora ståndöron pekande åt sydväst och nordost, lång nos, intensiv blick, vallar lätt självmordsbenäget allt som kommer i deras väg genom att nafs i bakben.

Kurts matte och jag kom att prata om våra respektive rasers och hundars egenskaper. Vi kom fram till att det inte alltid är så där rättfram och enkelt att försöka träna och lära våra hundar saker som vi som förare vill att de små livet ska kunna. Träningstips och -trix utväxlades. Härnäst skulle Kurt med matte gå på nybörjarkurs i agility. När vi fick höra det kändes det som om vi ju inte kunde vara sämre - kan man komma med en corgi på agilitykurs så kan man väl ta mig tusan komma med en glen också?!

Att träna agility med Glen har varit på tapeten tidigare men matte har, trots sin bakgrund som tävlingsaktiv i agility och agilityinstruktör, dittills varit tveksam till om det verkligen skulle funka, efter att ha testat honom några gånger när han var yngre. Främst med tanke på hur extremt intresserad Glen alltid är av "allt annat" som händer runt omkring honom och hur svärnotiverad han varit för olika typer av målmedveten, återkommande träning generellt.

Fick peppning av glen-brodern Ruffs matte Ingrid, som sände bilder på en framgångsrik agilityglen i USA. Hunden på bilden satt på piedestal och hade typ en miljard agilitypriser och rosetter runt om sig på golvet. Den glennen kanske får något slags raketbränsle & motivationsmos till frukost, vad vet jag. Men kanske skulle vi våga pröva ändå? Helt obildbar hade Glen ju inte varit, även om han mest lär sig det han själv känner för. Inte skulle vi väl låta en corgi ensam stå för hela underhållningen på den tilltänkta agilitykursen...?

Kursanmälan sändes således in. Målet var främst att se om Glen - nu knappt 3,5 år gammal - kunde klara av att göra något hopprelaterat alls på planen - lös. Det vill säga utan att stå och blåglo på alternativt springa fram till och försöka styra upp alla andra kursdeltagare och hundar istället för att följa matte och hoppa hinder. Matte bävade. Hur skulle det gå? Såg alla möjliga scenarier med allmänt kaos och mayhem framför mig...

Kursen började och Glens fokusering på hindren / matte visade sig fungera förvånansvärt bra ändå - till mattes milda förvåning, stora lättnad och förtjusning. Målet sattes om till att lära in och tycka om alla olika typer av hinder istället.

Gissar att den lilla framgången nog mest kom tack vare att ost nyligen hade seglat upp som en favoritbelöning som Glen tydligen tycker är värd att jobba för. Han har ju varit svår annars att hitta tillräckligt starka belöningar för (dvs om man inte har en levande grävling eller katt att dra upp ur fickan).

Att Glen även fick stå bunden för sig själv och vänta på sin tur på kursen medan matte bar hinder, klappade andra hundar, pratade med folk, tittade hur det gick för de andra i övningarna har nog också spelat in på glen-motivationen. När det sedan blev Glens tur i övningarna var det som om han minsann skulle visa att han tittat, lärt och nu kunde minst lika bra som de andra (särskilt bättre än corgi-Kurt)!

Glens favorithinder blev de höga balanshindren - bommen, gungan och A:et - inte tunnarna som man annars skulle kunna förvänta sig av en grythund. Nä - högt, med utsikt och gärna något "rejält" som slamar och rör sig skulle det vara!

Glen hööög över långhoppet

Ett genomtänkt glenträningssupplägg kan också ha en del med saken att göra. Mattes erfarenhet säger att terriers generellt och glennar i synnerhet tränar man så kort det bara går (dvs några minuter totalt per tillfälle) och inte så ofta (max 1 gg / vecka, helst mer sällan). Övningarna behöver vara lätta att göra rätt i, så att hundens lust att hoppa både väcks och behålls. Som förare har jag behövt lägga band på mig och inte gå för fort fram. Grundtanken är att extra noggrant och successivt bygga upp hinderinläring, så kallat "hindersug" / hopplust och fart innan man börjar göra svängda/mer komplicerade övningar. Om hunden inte lyckas första gången i en övning, så behöver man förenkla övningen direkt - inte testa en andra gång först. Har hunden gått fel/inte förstått 2 gånger i rad på samma övning tröttnar den lätt och då kan man oftast inte träna vidare alls den dagen eller kanske den veckan/månaden med en glen.

En stark belöning är också nödvändigt, som vid all typ av terrierträning. Att vissa retrievers nöjer sig med ett 'bra!' från föraren på rätt ställe och en godbit då och då eller att många vallhundar är överlyckliga bara de får jobba tillsammans med matte och därför kan mala en och samma övning om och om igen till perfektion, är fjärran från hur de flesta terriers fungerar - och i synnerhet från hur en glen fungerar. Terriers är som bekant smarta. Glennar är båda smarta och lata - eller kanske vi ska säga 'bekväma'. Allt de gör måste de få önskad lön för direkt, annars skiter de i det. De ödslar varken mental eller kroppslig energi på något de inte kan se nyttan av för sig själva. Men om man som förare kan erbjuda något som de verkligen, verkligen vill ha så kan de å andra sidan lära sig det mesta, ibland snabbt. (En gång lärde sig Glen åka skateboard med framtassarna på 7 minuter. Skateboarden luktade av grannens kaxiga hund. Såklart man vill stå på den.)

Fart-Glen!

Kruxet är bara att hitta den optimala (och portabla) belöningen för just den specifika glennen. Och att det ska hålla i sig över tid - många glennar är (nästan sjukligt) nyfikna på allt nytt, men sedan sjunker intresset snabbt. Så man behöver vara påhittig och försöka hitta flera starka belöningar att växla mellan.

Just nu har vi lyckan av att Glen tycker att ost är toppen och att konkurrensen av andra hundar triggar honom. Hur det är med det nästa vecka eller nästa månad återstår att se...

/ Ing-Marie & Glen

Corgi-Kurt - roten till det hela

GWENDOLYN OCH EMETH

i värmeböljans tecken

Det är den varmaste sommaren i mannaminne – för att inte tala om "hunnaminne" som det skulle heta på västgötska. Gwendolyn och Emeth gör inte många knop och vi ligger mest och flämtar på utesängen. Jag har visserligen fixat en stor balja vatten på altanen, men den är ingen av dem förtjust i. Jag stoppar ändå ner dem då och då och tänker att det kan kännas skönt efteråt. Men nej! Vilken dypöl som helst klafsar de gärna runt i men inte i baljan med det rena vattnet! Dypölarne håller förresten på att torka ut liksom bäcken och vår lilla damm. Det har givit upphov till ett nytt, livsfarligt äventyr under långpromenaden på kvällen. När vi kommer fram till det ställe där bäcken normalt sett rinner under vägen störtar hundarna ned i den snustorra fåran, och Gwendolyn som är modigast upptäcker att man nu kan åla sig in genom röret.

- Ett gryt! ylar hon förtjust.
- NEJ! skriker jag men för döva öron.

Hon är redan inne i den spännande underjordiska gången, och jag håller på att få hjärtslag. Tänk om hon fastnar. Hur ska jag då få ut henne? Till och med Emeth blir orolig och tittar in i öppningen och gnyr. Så springer han över vägen och ner i fåran på andra sidan. Han krafas med framtassarna som om han ville gräva fram sin vän. Men rätt som det är börjar han vifta på svansen, och Gwendolyn ålar ut i ljuset, högst belåten med sin bedrift och med mängder av kardborrar intrasslade i pälsen.

Sommarens höjdpunkter, skulle nog hundarna säga, är när vi får bada i sjöar, åar och hav och allra härligast när vi får sällskap av en vän. En sådan höjardag blev det när mina vänner Kalle och Rigmor hälsade på tillsammans med Vargan, en stilig salt-och-pepparfärgad riesenschnauzer som Gwendolyn känt sedan hon var valp. Gwendolyns vänner är Emeths vänner, så lyckan var delad och total. Vi sågs i Mullsjö ett par mil från min gård och besökte till att börja med Ryfors - en unik miljö, knuten till den Sagerska ätten. Det var sådär, sa hundarna, eftersom man måste vara kopplad. Bara Vargan som är mera väluppfostrad fick vara lös en stund och passade på att bada i dyigt vatten. Men snart for vi vidare till Tidafors, där jag tillbringat alla min barndoms somrar. För mig var det en glädje att få vandra med mina tvåbenta och fyrbenta vänner på de orörda stigarna längs Tidan. Där känner jag varje krök av ån och varje nedfallet träd. Där vet jag var abborrarna nappar och var kräftorna bor. Där finns en del av min själ. Hundarna följde oss fria och struntade i all nostalgi. De badade – och kom upp ur vattnet som svarta små troll. Även här var bottnen full av dy.
- I couldn't care less! hojtade de tre. Men Kalle ville inte få in en plaskvåt, dyskvätande jättehund i sin fina elbil. Vi tog oss tillbaka till bron, där bottnen är ren. Där fick alla hundarna simma av sig det svarta.

Mot slutet av sommaren har vi funnit en sjö inte så långt från gården. Vid den sjön finns en strand som nästan alltid är öde. Dit har jag åkt för att hämta vatten i en dunk när min brunn börjat sina. För Gwendolyn och Emeth är nog den stranden så nära paradiset man kan komma.

Här jagar de varandra i vild fart upp och ner ur vattnet eller simmar efter pinnar som de tävlar om att släpa upp på stranden, där striden om vem som har ensamrätt till just den pinnen snart övergår i oförsonlig dragkamp. Tills någon vinner – eller tills pinnen går av – och jakten kan börja om från början. Lika roligt, en gång till!

En av de sista sommardagarna fick jag besök av ännu en vän – Ingegerd. Henne känner hundarna väl eftersom hon ofta passat dem när jag är ute och reser. Vi åkte tillsammans till stranden. Hundarna fick glädjefnatt igen, och Ingegerd kastade med full kraft en pinne långt ut i vattnet.

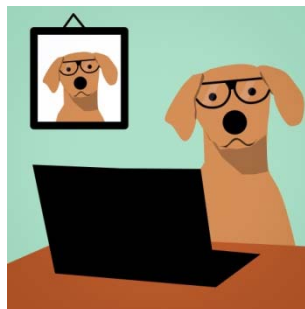
- Det är för långt! ropade jag. Men det var för sent. Båda hundarna var redan på väg ut på djupt vatten, alldeles för långt från stranden. Gwendolyn är en duktig simmare, men Emeth är inte så van. Plötsligt försvann han under ytan. Skräcken och minnena av Roccas död kom över mig.

- Han drunknar! skrek jag desperat. Ingegerd som redan fått på sig baddräkt kastade sig ut. Hon fick tag i honom och räddade honom i land. Han hade klarat sig med en kallsup som inte bekom honom stort. Snart var han igång igen med obruten entusiasm. Men jag var skakad. Jag vet nu hur fort en liten hund kan drunkna. Hade det hänt också Emeth hade jag knappt velat leva.

Marianne Ahrne

Lärorik hundhöst på distans hos SKK

Svenska Kennelklubbens distansutbildningar är ett bra och roligt sätt att öka dina kunskaper om hund, avel och föreningsliv. I höstens utbud finns sex olika kurser som SKK arrangerar tillsammans med Studieförbundet.

Hundens beteende

Hittills har ca 1200 personer lärt sig om hundens beteende på distans! Kursens fem delar tar bl a upp hundens domesticering, hur hunden kommunicerar och hur man mäter mentalitet. Hundens beteende var den första distansutbildningen SKK lanserade. Förra årets deltagare gav kursen högt betyg, och av dem som deltog i utvärderingarna uppger 99% att de är så nöjda att de vill gå fler av SKK:s distansutbildningar.

Uppfödarutbildning

SKK:s uppfödarutbildning på distans passar lika bra för etablerade uppfödare som för dig som vill lära dig mer om hunduppfödning. Utbildningen består av fyra delar: Hunduppfödning, Inför valpkullen, Valpkullen är här och Valparna flyttar. Av dem som deltog i förra årets utvärdering uppger 97% av deltagarna att de skulle rekommendera kursen till en vän.

Grundkurs i föreningsteknik (NY)

En perfekt utbildning för dig som är aktiv i en klubbstyrelse. Kursen som är uppdelad på fem tillfällen tar upp teman som hur det är att vara föreningsaktiv, sammanträdesdokumentation, årsmöte och kommunikation.

Mera mentalitet – förstå, tolka och påverka hundars beteende! (NY)

Den här utbildningen fördjupar dina kunskaper om hundars mentala egenskaper, rasskillnader, personlighet och verktyg för avelsplanering. Kursen består av fyra delar: hundraser, relation mellan hund och människa, kommunikation och beteende samt att dokumentera beteenden.

Hundavel och genetik – fördjupningskurs (NY)

Är du hunduppfödare, hanhundsägare eller avelsfunktionär? Då kan den här kursen vara något för dig! Kursens åtta avsnitt tar upp teman som kvalitativ och kvantitativ nedärvning, från förälder till avkomma, avelsmål och avel för olika egenskaper.

Distansutbildning i engelska för ringsekreterare (NY)

Vill du arbeta som ringsekreterare för utländska domare men känner dig osäker på om du har tillräckliga kunskaper i engelska? Då är detta kursen för dig.

Läs mer om utbildningarna på www.skk.se/sv/om-skk/utbildning/distansutbildningar/

2018 ÅRS HÄLSOENKÄT SLUTSPURTAR!

Den 30 september stänger vi 2018 års hälsoenkät för Irish Glen of Imaal terrier.

Du som ännu inte bidragit med dina viktiga erfarenheter av rasen, var snäll och gör det!

Ju fler som svarar, desto säkrare blir resultatet och jämförelser med tidigare enkäters resultat.

Förändringar och iakttagna tendenser kommer att redovisas i kommande revidering av RAS.

Viktiga förändringar kommer dessutom att informeras medlemmarna på lämpligt sätt.

Så nästa gång du har 15-20 minuter över:

Gå in på hemsidan www.saigit.se, klicka på menyfliken Aktuellt där du hittar en länk till webbenkäten.

Tack!!

Styrelsen för SAIGIT

Strålande nyheter!

Glensyskonen Eira och Glen presterade mycket bra på terrier-SM i viltspår på Lisjö säteri i Surahammar 1/9. Båda gjorde sina livs hittills absolut bästa viltspår och fick 1:a pris i provresultat. Det var hård konkurrens från övriga duktiga terriers av olika raser vid den efterföljande rangordningen sins emellan för själva SM-titeln. 17 hundar hade ju tagit 1:a pris, varav en med HP. I övrigt delades det ut 1st 2:a, 1st 3:a och 5st 0:or på de totalt 24 startande hundarna.

Eira placerades slutligen som SM-2:a !!! (Enbart hunden som fick ett HP placerade sig alltså bättre än lilla coola glennen Eira!)

Glen kom på en hedrande 16:e plats.

Förarna Berit Magnusson (Eira) och Ing-Marie Alfredsson (Glen) var mycket nöjda och glada med sina hundars prestationer denna dag i de västmanländska skogarna och hoppas att detta kan inspirera andra glenägare att våga pröva på viltspår med sina hundar.

Arrangemanget var mycket bra ordnat av Svenska Terrierklubbens arbetsgrupp för viltspår: Kerstin Edeen, Susanne Sarezäter och Rosa Frisegård. Att få ihop 10-talet spårdomare, spårmarker till 25-30 hundar, bra samlingslokaler, övernattningsmöjligheter och matarrangemang kräver mycket arbete. Totalt deltog 14 st olika terrierraser av 39 inbjudna raser.

Prispallen såg minst sagt diversifierad ut vad gäller storlek och typ av terrier detta år. SM-titeln kammades hem av en stor fin American staffordshire terrier, 2:a kom halvlilla men lååånga och muskulösa glennen Eira, 3:a kom en rund och kaxig liten Norfolkterrier med en tvärhand höga ben ungefär.

/Ing-Marie Alfredsson

SM-prispallen: 2:an Eira (och Berit) till vänster,
1:an American staffordshire terrier i mitten,
3:an Norfolkterrier till höger.

I skogen kl 10: Eira och Berit till vänster, domare Leif Gustavsson i mitten Glen och Ing-Marie till höger

Huvuddomaren
Leif Gustavsson delar
ut diplom till Berit.

Efter proven: Två nöjda och glada förare,
två trötta glennar som önskade de fått
behålla de hittade klövarna 'bara en liten

ÅRETS IRISH GLEN OF IMAAL TERRIER

Poänggivande utställningar:

Göteborg 6/1	Göteborg 7/1	Sollentuna 3/3	Malmö 1/4
Lidköping 12/5	Eskilstuna 16/6	Eskilstuna 17/6	Tvååker 7/7
Västerås 21/7			

STÄLLNINGEN EFTER 9 UTSTÄLLNINGAR

Antal utställningar	Deltagande hund	Total poäng (5 bästa)	Fem bästa poäng	Antal BIR/BIM
3	Bowler Hat's Boogie Woogie	29	11 10 8	2 / 0
3	Tirhogar Eamond the Moon Rocket	28	8 10 10	2 / 0
2	Rosears Impromptu	21	11 10	1 / 1
2	Bowler Hat's Lindy Hop	18	8 10	1 / 0
1	Olga	11	11	0 / 1
1	Gleann Emotive Emmet	10	10	1 / 0
1	Merrybrook's Molly Malone	10	10	0 / 1

HANLISTA

Antal utställningar	Deltagande hund	Total poäng (5 bästa)	Fem bästa poäng	Antal BIR/BIM
3	Tirhogar Eamond the Moon Rocket	28	8 10 10	2 / 0
2	Rosears Impromptu	21	11 10	1 / 1
1	Gleann Emotive Emmet	10	10	1 / 0

TIKLISTA

Antal utställningar	Deltagande hund	Total poäng (5 bästa)	Fem bästa poäng	Antal BIR/BIM
3	Bowler Hat's Boogie Woogie	29	11 10 8	2 / 0
2	Bowler Hat's Lindy Hop	18	8 10	1 / 0
1	Olga	11	11	0 / 1
1	Merrybrook's Molly Malone	10	10	0 / 1

DRAMA I FÅRHAGEN

Varje sommar upplåter vi vår hage till en flock vackra gutefår, med uppgift att bevara en öppen och pastoral idyll. Jobbet sköter de med den äran - ivrigt påhejade av Ruff, vår egensinniga men högt älskade glen. Trots att det är fjärde sommaren av hans levnad som fåren är här verkar han aldrig tröttna på att studera dem – och att invänta lämpliga tillfällen att sätta sprätt på dem genom plötsliga skenanfall. De är inte rädda för honom, men hans explosioner från letargi till attack på en sekund får dem ändå att skingras åt alla håll i full galopp. Lyssnar man noga kan man höra Ruff flina för sig själv när han lyckas...

Vår fårbonde Björn, fårens ägare, har en bordercollie – Sixten - som var tänkt att hjälpa till vid förflyttning och insamling av fåren. Det är bara ett krux – Sixten är rädd för fåren och går aldrig nära dem. Fortfarande efter fyra år har det inte varit möjligt att träna honom till den vallhund han var född att bli. Björn tar med Sixten vid alla göromål som gäller fåren, men vänjer sig gör han inte. Om ett får kommer i närheten går han undan och vänder ryggen åt, som för att slippa se. Kommer det **för** nära gör han utfall i ren rädsla. Men Björn behåller honom ändå, och fortsätter göra jobbet själv – till exempel när det är dags att fånga in de 30 fåren för att klippa dem.

I början av juni var det dags för sommarklippningen som ägde rum i vår hage. Eftersom det är ett skådespel man inte ser varje dag hade en liten publik samlats, bestående av min man Arne, jag, Ruff, och våra närmaste grannar Karin och Ove. Plus "vallhunden" Sixten som var med husse inne i hagen, men höll sig på behörigt avstånd i bortersta hörnet. Björn började med de tre lättaste fåren – dem han själv fött upp som flasklamm och som följer honom som ankungar. Alltså inga problem varken med att fånga in dem, sätta dem i klippningsfällan eller att klippa dem.

Sen började det bli mer spännande. Får med rejäla horn stod näst på tur, de var lättare att fånga in och leda till ”stupstocken” än de som helt saknar horn – men de gav sig inte utan visst motstånd och lätt protestbråkande. Nu började Ruff vakna till liv: äntligen hände det något!

I takt med de allt ”svårare” fårens ökande klagolåt stämde Ruff in i oljudet. När Björn nästan måste slåss med ett får, som krängde våldsamt och skrek högt för att slippa undan, var Ruff i extas. Han lät precis som fåret, och som den godhjärtade och medkännande varelse han är ville han in och hjälpa till – frågan är om han ville hjälpa Björn eller fåret.

I sin iver att ingripa körde han in huvudet genom fårstängslet, och innan någon hann reagera kom Sixten flygande från sitt undanskymda hörn och högg Ruff över nosen. Ruff vore inte en glen om han inte svarade på ett sådant angrepp, och han kom på något sätt åt att ge igen genom att bita Sixten i ena framtassen. Nu hade vi människor börjat fatta vad som pågick. Björn fick tag i sin hund och drog bort honom från stängslet – och då lyckades Ruff bita honom i ena bakbenet. Varpå Sixten slet sig ur husses grepp, störtade fram och högg Ruff över andra sidan av huvudet. Nu lyckades vi få loss Ruffs huvud från fårstängslet, och den korta, något udda kampen var över.

Jag såg minst ett blödande sår på vardera sidan av ansiktet på Ruff, och ena ögat var alldeles rött. Själv var han helt oberörd och ville prompt fortsätta titta på skådespelet i hagen, så jag fick bära honom till bilen för att köra till djursjukhuset. Där blev såren frilagda och rengjorda, och ögat undersökt och befunnet för oskadat så när som på en yttlig blödning. Sixtens blesyrer kunde husse själv ta hand om.

Ruffs enda kvarstående men är att hans normala ”vaktmorr” vid tomtgränsen sjunker ett par oktaver och ökar med ett antal decibel när Sixten passerar med sin husse. Sixten i sin tur använder samma strategi som med fåren: han tittar åt andra hållet och låtsas att Ruff inte finns.

Text: Ingrid Wennerhag

Vinnarbilder till almanackan 2019

Juni vinnare

Fotograf: Arne
Wennerhag

Juli vinnare

Fotograf: Arne
Wennerhag

Vinnarbilder till almanackan 2019

Augusti vinnare

Fotograf: Okänd!

Fortsätt skicka in bilder till almanackan.
Glöm inte skriva vem som tagit bilden!
Skicka direkt till: webmaster@saigit.se

SAIGIT STYRELSEMÖTE I JÖNKÖPING AUGUSTI 2018

Efter årets första 5 telefonmöten med styrelsen i SAIGIT, tyckte vi det var dags att träffas för ett styrelsemöte, och beslutade oss för att Jönköping låg lämpligt till för ett möte. Lördagen den 18 augusti strålade vi samman på Villa Björkhagen vid Vätterns strand. Magnus och Helen hade fått förhinder, men resten av styrelsen var på plats.

Jag och Ella hämtade upp Lars och Wera (nya glenvalpen) i Skåne. Ingrid dök upp med husbilen, maken Arne och Ruff (Weras pappa), och Annica kom från sommarvistelsen på södra Finnö i Sankt Annas skärgård.

Ella tyckte det var dags att störa styrelsemötet för att påpeka, att det var dags för hennes middag.

Några punkter på agendan:

- ◆ Ingrid kunde rapportera om fem nya medlemmar i klubben.
- ◆ Vi behöver medlemmar, som kan ansvara för aktiviteter i norra Sverige.
- ◆ SAIGIT förväntas revidera RAS med uppdaterad statistik och resultatet av årets hälsoenkät, och avelsrådet gavs i uppdrag att ansvara för detta.
- ◆ Ett förslag till uppdatering av trimkompendiet väcktes.
- ◆ För att minska klubbens kostnader för distribuering av Glenbiten har vi tittat på möjligheten att ge ut 2 av årets 4 tidningar med mindre sidantal. En enig styrelse beslutade dock, att inte ändra antalet sidor i Glenbiten, då tidningen skulle bli alltför tunn.
- ◆ Förslag till nya prylar i Glenshopen, nya artiklar i Terrierposten och utformningen av en årsbok ventilerades.
- ◆ Beslut togs, att Annica ersätter Lars som en av de två representanterna i avelsrådet.
- ◆ Då Sverige har bland de högsta kostnaderna för veterinärvård och hundförsäkringar i Europa, vill vi titta på möjligheterna att driva en kampanj för att promovera kostnadseffektiva veterinärkliniker.
- ◆ En kontinuerlig vidareutbildning av glendomare är önskvärd.

Ingrid med Ruff, Annica med Wera och Kalle med Ella på glenpromenad i Jönköping

Efter ett långt och givande styrelsemöte blev det dags för en glenpromenad, innan grillen tändes. Lars och Arne skötte grillningen med bravur, medan Annica lagade till en delikat sallad. Upplivade av god mat och dryck fortsatte vi sedan samvaron till sena kvällen med mycket glensnack, livliga diskussioner och kreativt arbete med att utforma en ny banderoll och roll-up som kan användas i rasmontrar på utställningar.

Karl Smedstad

Wera hemma hos matte Annette i Skåne igen efter äventyret i Jönköping

Hej, Hagrid här igen!

Jag tror jag är allergisk. Om och om igen så kliar det mellan tårna och under trampdynorna. När det är som värst så blir jag röd i öronen och har också kliat mig runt munnen och på ögonbrynen. Nu har jag fått veta att jag har jästsvamp och att detta är ett symptom på att min hudbarriär är försvagad... hur konstigt det än låter.

Detta kan bero antingen på allergi mot födoämnen eller mot omgivningen. Så nu äter jag ett speciellt foder i 6 veckor. Inget godis, inga tuggben, NADA, annat än foder. Det verkar hjälpa. Alla mina rodnader är nu borta och jag slickar inte på tårna eller biter på naglarna längre.

Efter 6 veckor med specialkost så ska jag få två veckor med all möjlig mat som jag har ätit förut. OM jag då blir sämre igen vet vi att det är maten. Då börjar en fas av detektivarbete att hitta vad jag är allergisk mot. Vanligt är att det är en viss typ av proteinkälla

Vi hoppas verkligen att det är maten och inte omgivningen för då kan det vara mögel eller kvalster som finns i vårt gamla sekelskifteshus eller något i parken. Det blir svårare undvika och då kan jag behöva äta något slags vaccin eller ta sprutor regelbundet, ungefär som de som har diabetes.

Är det någon annan som har varit med om detta? Hör gärna av er i så fall för jag vill verkligen inte ha besvär i onödan! Det är jobbigt för matte också, för är det någon gång jag låter farlig och morrar hemskt så är det när matte vill badda med något som svider där jag brukar klia! Jag brukar till och med gå undan när hon kommer med något misstänkt i handen.

HAGRID

pernilla.ulfvengren@gmail.com

GLENBITEN

Hej alla Glenbitna!

Vi som sätter ihop den här tidningen, Pernilla och Ylva, tar gärna emot idéer och feedback.

Tidningen är er så skicka in material till tidningen!

Ni vet ju hur roligt det är att läsa om andras hundar!

glenbiten@saigit.se

NÄSTA NUMMER AV GLENBITEN KOMMER
I BÖRJAN AV DECEMBER!

SKICKA IN MATERIAL TILL

glenbiten@saigit.se

SENAST DEN 25e NOVEMBER !

Regler för publicering i Glenbiten.

Redaktören förbehåller sig rätten att bedöma vad som är lämpligt att publicera.

Material från anonym avsändare kommer inte att publiceras.

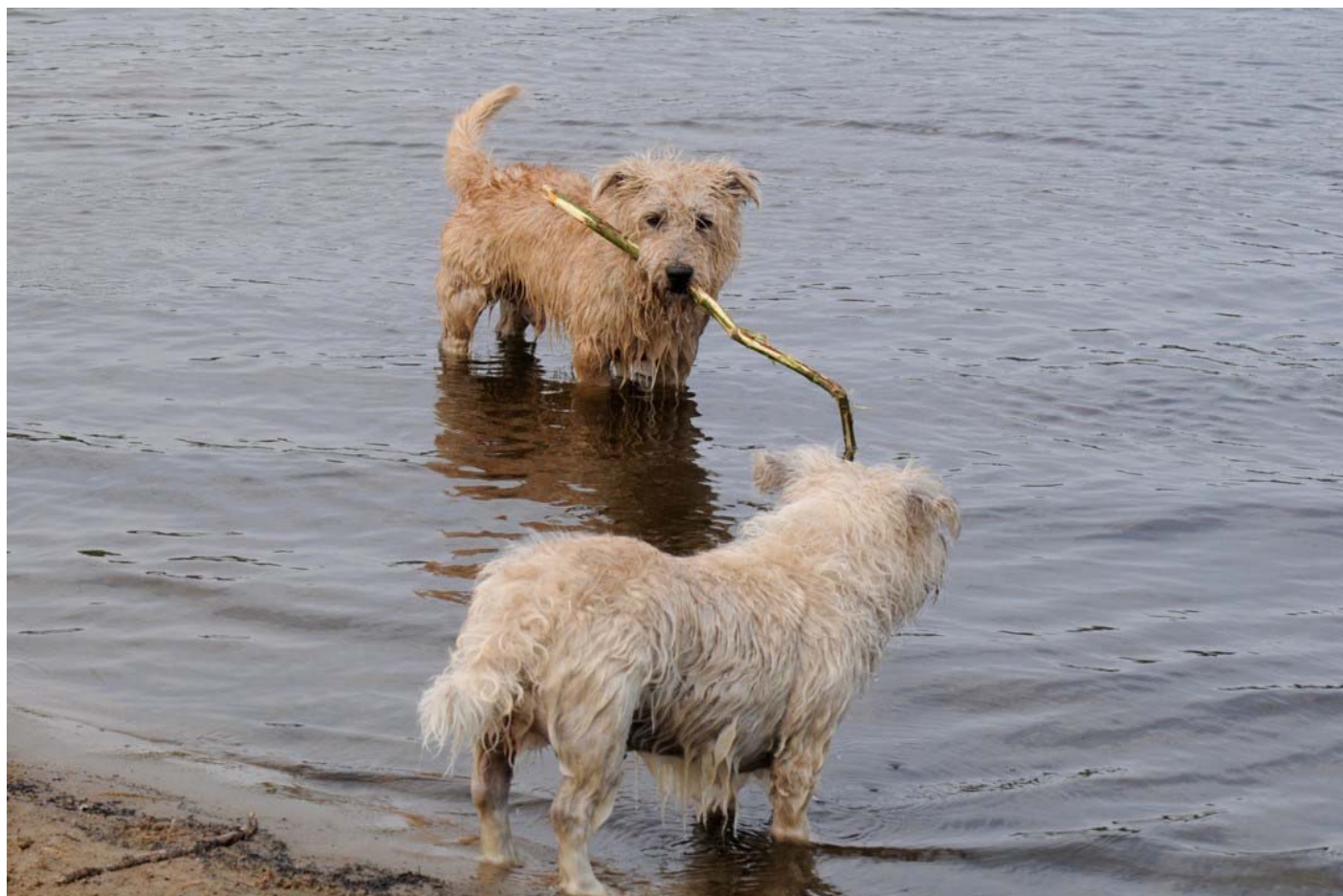
Material som innehåller kränkande inslag, personliga angrepp, tvivelaktig information eller liknande kommer inte heller att publiceras.

För övrigt insänt material ansvarar aktuell textförfattare.

Önskar ni materialet i retur, vänligen bifoga ett frankerat svarskuvert.

För innehållet, samt texthanteringen, i annonser och artiklar ansvarar skribenten till fullo.

Du får ha signatur i tidningen men måste då bifoga namn och adress.

Omslagsfoton fram- och baksida: Marianne Ahrne